

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1904.

Leto V.

Anica, samotna rožica.

1.
 Hm, da solnce ni mi reklo,
 da bi z njim šla za goró?
 In kaj gledate debelo,
 neverjetno me tako?

Kakor ptička lahkokrila
 prišlo je na vežni prag:
 „Anica, ej, pojdi z mano
 tja za goro v raj sladak!“

In odplavala visoko
 sva v vršine vrh neba:
 „Anica, naberi polno
 biserov si in zlatá!“

Oj, veverica ročna ti
 na vejici zeleni,
 pa kdo te danes bo gostil
 tam v lozi zapuščeni?

„Gostil me oreh senčni bo
 z orehi sladkimi,
 a virček tihi pod goró
 mi žejo pogasi.“

Oj, veverica ročna ti,
 pa kdo ti postelj da,
 da angel božji — sen sladak —
 priplava ti z neba?

In odplavala globoko
 sva v nižine za goró:
 „Anica, stvari te lepe
 vzemi s sabo na zemljó!“

Biserov sem si nabrala
 in nabrala sem zlata:
 „Anica, zdaj pa le pojdi
 spet na rodna, draga tla!“ —

Ej, ne glejte me debelo!
 Saj je bilo res tako:
 v posteljici jaz sem spala,
 pa sem sanjala sladkó!

2.
 „Visoke smreke temni vrh
 je postelj mehka vsa,
 pa zvezdice — sestrice mi
 šepečejo z neba.“

O, Anica, da ti mi veš,
 kaj zvezde govoré,
 ej, vsako noč z menoj odšla
 v zelene bi vrhé.“

In veverica švignila
 v vrhove je lahná,
 a jaz za njo sem gledala
 otožna, tiha vsa . . .

3.
 Punčka moja ima
 sladke, mehke oči
 kot bi bila zamislila
 v davne, jasne se dni.

Morda je v mislih prišla
 Rdeča kapica k nji,
 morda pa še Sneguljčica
 se ji iz gozda smeji. —

Punčka moja, nikar
 ne smehlaj se tako,
 rajša poslušaj mi
 skrbno besedo to!

Mamica pravi tako:
Kdor se smeje srčno,
rade solzice mu
kanejo v jasno oko.

Pa če na krilce novó
kane solzica ti,
punčka, pa kdo bo pral
krilce zametno ti?

4.

Pesemco zložila bom,
ptička bo jo pevala,
da črez širni, mrtvi log
sladko bo odmevala.

In začuden stari gozd
v jutru bo povpraševal:
„Ptička moja, kdo, hm, kdo
pesem tako ti je dal?”

A smehljala ptička bo
se iz drobnega srca:
„Mlinarjeva Anica,
ki še stajših tisoč zna!

Pa če bi še tiste rad
slišal, ljubi, stari gozd,
pojdi sam tja k Anici
na veselo to radost.“ —

Pa če še tako bi rad,
k meni gozd ne bo prispel,
kdo nožic mu lahkkih da,
da bi k meni šel vesel?

5.

Na zeleno, solnčno loko
v jutru radostnem sem šla,
šla na polje sem cvetoče,
kjer pomlad mi je doma.

Pojdem na gredice vrtné
in poprosim tam pomlad:
„Daj peruti zlatotkane,
da metuljček bom krilat!”

In metuljčki zlatokrili
k meni so prisledali,
o pomladi so prečudna
čuda mi povedali.

Pomlad je sestrice mila,
pa peruti zlate da,
in na rožice vesele
poletim brezskrbna vsa . . .

Danes, danes sem metuljček,
Anica zvečer sem spet,
v sanjah s solncem v raj se vozim,
v jutru pa grem ptičkam pet . . .

Cvetko Slavin.

Jutraj-zvečer.

Jaz pa dve roži poznam,
roži prelestni in bajni:
prva na vzhodu žari,
drugi večer dom je tajni.
Vrt nju kot biser krasan:
lepši ni majniški dan.

A vrtnar — solnce zlató —
skrbno goji krasotici,
z biseri le ju kropi,
z zlatom posiplje cvetici;
in pajčelan kakor sen
cvetki zagrinja ognjen.

Vsak pač že ve nju ime:
jutranja zora, večerna.
Skozi nju božje oko
v čuda zre svoja nezmerna.
Angelci tamkaj v nebo
vsak dan vse dobro nesó.

Andrej Rapč.